

Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, Lanzarote

HOOFDSTUK VII. ONDERZOEK, VERVOLGING EN PROCESRECHT

Artikel 30. Beginselen

1. Elke Partij neemt de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat onderzoeken en strafrechtelijke procedures worden uitgevoerd in het belang van het kind en met inachtneming van zijn rechten.
2. Elke Partij zorgt voor een op bescherming gerichte benadering van slachtoffers, daarbij waarborgend dat het onderzoek en de strafrechtelijke procedure de traumatische ervaring die het kind heeft ondergaan niet verergeren en dat het strafrechtelijk optreden waar nodig wordt gevolgd door steun.
3. Elke Partij waarborgt dat de onderzoeken en strafrechtelijke procedures prioriteit krijgen en **zonder onnodige vertraging** worden uitgevoerd.
4. Elke Partij waarborgt dat de uit hoofde van dit hoofdstuk toepasselijke maatregelen niet in strijd zijn met de rechten van de verdediging en de vereisten van een eerlijk en onpartijdig proces, in

Doc. 13065

06 December 2012

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Written question No. 621 to the Committee of Ministers

by Mr Luca VOLONTÈ, Italy, Group of the European People's Party

In 2008 and 2010, two young Turkish men pressed criminal charges against the recently retired Secretary General of the Ministry of Justice in the Netherlands, Mr J.D. The men claim that they and numerous other Turkish boys were raped and sexually abused by J.D. when they were only 12 and 14 years old. Despite an overwhelming number of available primary witnesses, the claims of these Turkish men never led to an official criminal investigation as defined in the Dutch Code of Criminal Procedure. Only a so-called “exploratory” investigation was conducted in the Netherlands, while J.D. remained in office and in the position to easily influence the prosecution and police.

Recently, the two men lodged an appeal to the High Court in the Hague, calling for the indictment of J.D. They claim that the refusal of the Dutch National Public Prosecution Service's to investigate their claim is in violation of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse (CETS No. 201, “Lanzarote Convention”). Since their first reports, the men have been repeatedly harassed and seriously mistreated in Turkey to make them drop the charges against J.D.

This was not the first time that complaints of child abuse against this senior civil servant were not properly investigated in the Netherlands and that the victims were intimidated.¹

The Netherlands has signed and ratified the Lanzarote Convention which stipulates that victims shall be protected from intimidation and their accusations treated as priority and investigated even if the victim withdraws his or her statement.

Mr Volontè,

To ask the Committee of Ministers

- Does it agree that the Netherlands has seriously violated its obligation to implement the Lanzarote Convention with the continuous refusal to initiate official inquiries into the numerous charges of child abuse against this senior Dutch official? Does it agree that this is scandalous, especially in view of the influential position of the accused person?
- Does it agree that an impartial investigation with international expertise must be conducted in this particular case?

1. In 1998, an Amsterdam police investigation was conducted into a paedophile network of influential Dutch customers of brothels with underage boys: the Rolodex case. The investigation targeted high-ranking Dutch officials and politicians suspected of abusing young boys in Amsterdam brothels. A Dutch victim was one of the key witnesses in that investigation. And one of the suspects in that investigation was Mr J.D. But according to leading investigators in that case, as soon as J.D. became a person of interest in the case, the investigation was closed. The key witness claims someone threatened to shoot him.

In 2003, another Dutch victim claimed to have been sexually abused as a minor by J.D. This victim withdrew his charges however after being interrogated by the Dutch police. He was subsequently convicted of making false declarations. To this day, however, also this victim insists that he was sexually abused by J.D.

- Is it willing to ask the Dutch authorities to launch an impartial investigation with independent investigators from different countries?

Gerechtshof te Arnhem
Zitting d.d. 18 oktober 2013 te 14.00 uur
K13/0496 (O.B.) en K13/0494 (M.Y.)

Pleitnotities mr. A.G. van der Plas

Edelgrootachtbaar College

Op verzoek van de beklaagde en het Openbaar Ministerie hebt u besloten vandaag alleen de verzoeken tot aanhouding van de behandeling van beklaagde en de advocaat-generaal te bespreken. Dit impliceert hoe dan ook een nieuwe aanhouding van de zaak en uw beslissing op het beklag. Ik heb mij daartegen verzet bij brief van 9 oktober jl. en mij daarbij beroepen op een steeds zwaarder wegende schending van het Verdrag van Lanzarote en het EVRM tegenover cliënten.

Ik bedoel hiermee dat op grond van het tijdsverloop sinds de aangiften en de tot op heden verrichte, beter gezegd niet verrichte onderzoekshandelingen, reeds nu sprake is van schending door Nederland van de artikelen 3 en 8 en 13 en 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de artikelen 30, 31 en 32 van het mede door Nederland ondertekende Verdrag van Lanzarote (Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, 25 oktober 2007).

Ik wil dit hier graag nader toelichten in de hoop u ervan te kunnen overtuigen dat het uitstel dat door de verzochte aanhouding is ontstaan, reeds op verdragsrechtelijke gronden tot een minimum moet worden beperkt. Ik geef hiertoe allereerst een summier overzicht van de aangiften en de daarop – voor zover thans bekend – al of niet door het Openbaar Ministerie of andere Nederlandse overheidsorganen ondernomen onderzoeksactiviteiten.

Het tijdsverloop

15 september 2008

1. Op 15 september 2008 deed M.Y. schriftelijk aangifte tegen de beklaagde wegens verkrachting en ontuchtige handelingen onder dwang in of omstreeks 1995 in Turkije toen hij 13 à 14 jaar oud was. De aangifte ging vergezeld van een verklaring van 12 december 2007 van de Turkse onderzoeksjournalist Burhan Kazmali, aan wie M.Y. zijn levensverhaal had verteld. Dit was in feite de eerste stap vanuit één van de slachtoffers zelf.

2. Genoemde verklaring van Kazmali noemt een belangrijke Turkse getuige, te weten de gepensioneerde politieman Mehmet Korkmaz, die hem had verteld tussen 1995 en 1997 werkzaam te zijn geweest bij de afdeling Beveiliging van de Directie van Politie te Istanbul. In die hoedanigheid had hij beklaagde ontmoet, zo liet hij Kazmali weten. Hij vertelt Kazmali dat hij opdracht had van zijn meerderen om voor beklaagde minderjarige jongens te regelen.
3. De verklaring van Kazmali bevat tevens het relaas van de getuige Necdet Menzir, indertijd hoofd van politie in Istanbul. Hij bevestigt tegenover Kazmali dat het inderdaad zijn mensen waren die Demmink beveiligden, wanneer deze Turkije bezocht. Ook bevestigt Menzir dat zijn mensen in opdracht de door Korkmaz bedoelde diensten voor Demmink hadden verricht.

April 2007

4. Een eerdere aangifte uit april 2007 door een derde gedaan tegen beklaagde wegens seksueel misbruik van minderjarigen onder de 16 in Turkije midden jaren negentig, was door het Openbaar Ministerie en later het Hof te Den Haag afgewezen. De misbruikte minderjarigen hadden zelf geen klacht ingediend en de aangever was zelf geen belanghebbende want niet zelf verkracht door beklaagde. Dit laatste klopt feitelijk en juridisch, maar dat dit beklag niet tot nader onderzoek door het Openbaar Ministerie van de uit Turkije aangedragen bewijzen zoals het toen al gepresenteerde EK RAPOR leidde, bevreemdt. We spreken namelijk niet over een aangifte tegen de sigarenboer op de hoek, maar over een aangifte tegen de toen hoogste man op het Ministerie van Justitie, aan wie, zo zou je zeggen, minst genomen hoge eisen van morele perfectie mogen worden gesteld. Justitie had toen toch bij de Turkse overheid kunnen navragen welke status de schrijver van het EK RAPOR in Turkije had.
5. Ook de aangifte door het slachtoffer M.Y. zelf in september 2008 leidde niet tot enig eigen onderzoek door het Openbaar Ministerie noch tot het (tijdelijk) aftreden van de beklaagde als hoogste ambtenaar van het Ministerie van Justitie. De aangifte werd niet serieus genomen voordat het voormalige straatkind (dat nog steeds geen cent te besteden had) zelf naar Nederlands was gekomen om zijn aangifte toe te lichten en vragen erover te beantwoorden, zo liet het Landelijk parket diens advocaat bij herhaling weten.

December 2008

6. In december 2008 werden M.Y. en de Turkse politieman Mehmet Korkmaz die openlijk over het seksueel misbruik door beklaagde in Turkije had verteld, inmiddels benaderd door Emin Arslan. Emin Arslan had in de jaren negentig een hoge positie binnen het Turkse politieapparaat. Tussen 1993 en 1997 was hij hoofd van de inlichtingendienst. Vanaf 1997 was hij hoofd politie Drugs en Zwacri. Op 14 september 2009 werd hij in Turkije gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij grootschalige drugshandel en leiderschap van een criminele drugsorganisatie van ongekende omvang. M.Y. werd door deze Arslan een aanbod gedaan tot financiële ondersteuning in het geval hij zijn aangifte tegen Demmink zou intrekken. M.Y. zou daarentegen niet met rust worden gelaten als hij dit weigerde, zo werd hem tegelijkertijd duidelijk gemaakt.

December 2009

7. Wanneer eind 2009 nog steeds geen onderzoek is geïnitieerd door het Landelijk Parket en een tweede slachtoffer van beklaagde, O.B., met Burhan Kazmali in contact komt, wordt besloten beide slachtoffers op video door de oud ex-rechercheur Klaas Langendoen te laten horen over wat hen midden jaren negentig en daarna is overkomen.
8. M.Y. vertelt aan Langendoen hoe hij ernstig is mishandeld in het afgelopen jaar omdat hij zijn aanklacht tegen beklaagde niet heeft willen intrekken. Met een ijzeren spijker werd hard in zijn been geduwd, met een scheermes werd in zijn tong gesneden.

25 mei 2010

9. Op 25 mei 2010 doen beide slachtoffers M.Y. en O.B. vervolgens opnieuw aangifte tegen beklaagde. O.B. doet bij het Landelijk Parket schriftelijk aangifte van verkrachting en ontuchtige handelingen onder dwang in Edirne in Turkije in of omstreeks het jaar 1997. Hij was toen 13 à 14 jaar, dus nog geen 16 jaar oud. M.Y. herhaalt zijn aangifte van september 2008 van verkrachting en seksueel misbruik als 13-jarige jongen en voegt daaraan een aangifte toe van uitlokking van ernstige mishandeling en het belemmeren van zijn uitingsvrijheid na het doen van deze eerdere aangiften.

Januari 2011

10. Na deze nieuwe aangiften volgt wederom een periode waarin wordt gecorrespondeerd over de eis van het landelijk Parket dat de jongens persoonlijk in Nederland hun aangifte moeten toelichten (een eis die gezien het Wetboek van Strafvordering en de relevante verdragen iedere rechtsgrond ontbeert) en in januari 2011 vindt het eerste overleg plaats tussen het Openbaar Ministerie en de advocaat van de slachtoffers over het initiëren van een onderzoek naar de aangiften.

10 februari 2011

11. Op 10 februari 2011 wordt O.B. gehoord door de Jeugd- en Zedenpolitie. Kosten van vervoer en verblijf worden door hem zelf gefinancierd. Zijn advocaat moet hemel en aarde bewegen om een visum voor hem te verkrijgen, hetgeen uiteindelijk met een officiële uitnodiging door het Landelijk Parket lukt. Op Schiphol moet de advocaat van O.B. 's avonds langskomen om haar cliënt langs de marechaussee te loodsen. Op 10 en 11 februari wordt tevens de onderzoeksjournalist Burhan Kazmali gehoord die eveneens door bemiddeling van O.B.'s advocaat naar Nederland is gereisd.
12. M.Y. was te angstig om de stap te wagen naar Nederland af te reizen gezien de op hem uitgeoefende druk. Hij wachtte liever de uitkomst af van het onderzoek in de zaak O.B.. Hij hield zich echter beschikbaar voor een officieel verhoor door de Nederlandse politie of justitie in Turkije zoals het landelijk Parket meerdere malen is meegedeeld. Hetzelfde gold voor een derde jongen, genaamd

Yasin, die zich tot Kazmali had gewend. Hij vertelde in 1995 als minderjarige jongen door beklagde te zijn misbruikt.

13. In dezelfde periode hielden ook de ex-politieman Mehmet Korkmaz en de voormalig politiechef Necdet Menzir zich beiden beschikbaar voor een officieel rogatoir verhoor vanuit Nederland.

30 juni 2011

14. Op 30 juni 2011 wordt aan de advocaat van M.Y. en O.B. meegedeeld dat het rapport van de LEBZ was afgerond en dat op grond hiervan was besloten de aangiften van cliënten nader te onderzoeken. Half augustus zou er weer overleg met de advocaat van aangevers plaatsvinden teneinde de verdere stappen in het onderzoek te bespreken. Dit overleg vond eerst half oktober 2011 plaats na lang aandringen van de zijde van de advocaat van aangevers. Ondertussen liet de Minister van Justitie Ivo Opstelten tegenover een journalist van het Algemeen Dagblad weten dat er geen aanleiding was te twijfelen aan de integriteit van zijn secretaris-generaal, te weten beklagde. Het Ministerie van Justitie zag het *'oriënterend'* onderzoek van het OM met vertrouwen tegemoet, aldus een woordvoerder van het ministerie, zo schreef het Algemeen Dagblad op 7 september 2011 (**prod:** brieven d.d. 16 en 30 september en 3 november 2011 van mr. A. G. van der Plas aan het landelijk Parket). Beklaagde behield gedurende het lopende onderzoek tegen hem gewoon zijn positie als ambtelijk hoofd van het Ministerie van Justitie.

9 november 2011

15. Tijdens een bijeenkomst op 9 november 2011 laat mr. J. van Zijl van het Landelijk Parket de advocaat van O.B. weten dat er in zijn zaak nog steeds geen sprake was van een strafrechtelijk onderzoek. Het team deed slechts een oriënterend feitenonderzoek, wat dat dan ook mag inhouden. De wet kent een dergelijk onderzoek immers niet voor dit soort verdenkingen. Dit betrof nieuwe informatie voor O.B. Op 30 juni jl. was deze restrictie niet gemaakt door Van Zijl toen hij zijn advocaat op de hoogte stelde van de voortgang van het onderzoek. Toen werd niet meer meegedeeld dan dat het advies van de LEBZ binnen was en dat *'het onderzoek'* zou worden voortgezet.

2 februari 2012

16. Op 2 februari 2012 tenslotte laat het Landelijk Parket aan O.B. en zijn advocaat weten dat het verrichte *'oriënterend'* onderzoek op geen enkele wijze een bevestiging heeft opgeleverd van het feit dat Joris Demmink in de betreffende periode in Turkije zou zijn geweest. Bovendien wordt O.B. meegedeeld dat zijn verklaring als niet betrouwbaar werd beschouwd. Er zouden ernstige inconsistenties bestaan tussen zijn verklaringen zoals afgelegd in Istanbul in december 2010 en in Leiderdorp in februari 2012 en zijn verklaring zou ook inconsistent zijn met de door Kazmali in februari 2012 afgelegde verklaring. De conclusie was ook dat een nader verhoor over deze geconstateerde inconsistenties niet zou leiden tot een grotere mate van betrouwbaarheid.

17. Op de aangiften van M.Y. wordt in het geheel niet meer gereageerd door het Landelijk Parket.

24 oktober 2012

18. Op 24 oktober 2012 wordt namens zowel O.B. als M.Y. aan het Gerechtshof te Den Haag gevraagd te bevelen dat de verlangde vervolging van Demmink alsnog zal plaatsvinden. Tevens wordt gevraagd om inzage van de stukken die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing tot niet vervolging. Zowel O.B. als M.Y. als de journalist Burhan Kazmali en hun families worden ernstig bedreigd door de groepering rondom Emin Arslan. Ze moeten de aanklachten tegen Demmink intrekken en via een nieuwe advocaat hun huidige Nederlandse advocaat aanklagen.

23 mei 2013

19. Op 23 mei 2013 volgen twee beschikkingen van het Gerechtshof te Den Haag, waarin de zaak wordt verwezen naar het Gerechtshof te Den Bosch. Als reden wordt vermeld dat de voorzitter van de beklagkamer een eerdere vergelijkbare klacht tegen beklaagde Demmink had behandeld en alle overige vaste leden van het gerechtshof Den Haag al dan niet beroepshalve beklaagde Demmink (persoonlijk) kennen.

25 juni 2013

20. Op 25 juni 2013 wordt de zaak door het Gerechtshof te Den Bosch doorgestuurd naar uw hof met als reden dat bij het Bossche hof danwel tegen beslissingen van het Bossche hof procedures aanhangig zijn in de zaak Baybasin, welke zaak in verband staat met de aanklacht van O.B. en M.Y.

Augustus 2013

21. In augustus 2013 ontvangt de advocaat van aangevers het onderzoeksdossier in de zaak O.B., waaruit duidelijk wordt dat het verrichte ‘*oriënterend*’ onderzoek in de zaak alle door aangevers aangedragen getuigen en bewijzen heeft genegeerd. Beklaagde blijkt eind oktober 2011 te zijn gehoord in zijn eigen ministerie. Er is genoeg genomen met zijn verder niet geschraagde verweer dat hij in de periode waarover aangevers spreken, niet in Turkije is geweest, ook niet onder een andere naam. Zijn diplomatieke paspoorten uit die periode blijken vernietigd. Het computersysteem van het ministerie had na 5 jaar alle digitale reisgegevens gewist. Papieren agenda’s waren evenmin nog aanwezig. Persoonlijke agenda’s kon beklaagde niet meer vinden. Niemand uit Demminks toenmalige omgeving kon zich persoonlijk nog herinneren of beklaagde, die toen zeer veel reisde, ook reizen naar Turkije had gemaakt.
22. Geen van de vijf Turkse getuigen, van straatjongens tot voormalig chef van de politie Istanbul en vooraanstaand lid van de Turkse veiligheidsdienst, bleek door het onderzoeksteam te zijn gehoord. Zoals mr. van Zijl de advocaat van O.B. en M.Y. op 9 november 2011 al aangaf: *“Men was aan handen en voeten gebonden geweest, omdat beklaagde niet als verdachte was aangemerkt. Dit impliceerde*

dat men geen dwangmiddelen kon toepassen en dus ook geen rogatoire verhoren in Turkije kon aanvragen. ”

23. In de Raad van Europa zijn vragen over deze zaak gesteld. Beklaagde heeft Nederland van 1993 tot 2002 vertegenwoordigd in het K4 overleg. Zijn portefeuille was migratie, toegespitst op de Koerdenproblematiek. Vertegenwoordigers van het K4 comité bezochten Turkije in maart 1998 voor overleg. Waarom heeft het onderzoek zich niet uitgestrekt tot de archieven van de Europese Unie. Voor de Nederlandse overheid moet dat toch een fluitje van een cent zijn. Het is mij bekend dat een Europese parlementariër die op eigen initiatief hiernaar navraag deed is geïntimideerd en vervolgens met een kluitje in het riet gestuurd.

22 april 2013

24. Ondertussen had de advocaat van klagers een beslissing ontvangen van het Parket van de Hoofdofficier van Justitie te Istanbul, gedateerd 22 april 2013, waarin te lezen staat dat in Turkije een strafrechtelijk onderzoek had plaatsgevonden tegen Joris Demmink, Mehmet Ağar, Emin Aslan e.a. wegens ambtsmisbruik en misbruik van minderjarigen en dat inderdaad was vastgesteld dat de verdachte Joris Demmink op 20 juli 1996 Turkije was binnen gereisd en dat volgens verklaringen van de getuige en klager de pleegdatum juli 1996 was, maar dat de feiten volgens het Turkse strafrecht waren verjaard.
25. Deze beslissing is door mij voorgelegd aan de advocaat-generaal bij de Hoge Raad die het herzieningsonderzoek verricht in de zaak Baybasin met het verzoek het onderliggende dossier op te vragen en te betrekken in het lopende herzieningsonderzoek. Naar nu is gebleken heeft het Parket van de Procureur-generaal bij de Hoge Raad het document ter verificatie toegestuurd aan het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Dit leidde tot onderzoek door de Nederlandse liaison officier in Istanbul. Opvallend genoeg was de samenwerking met Turkije hierin nu opeens wel mogelijk. De uitkomst was dat het hier om een authentiek document gaat.

Gezien uw beslissing is de inhoud van het overgelegde materiaal vandaag niet aan de orde. Daar ga ik dan ook niet op in. Mijn ernstige punt van zorg is dat het opmerkelijke verzoek van beklagde om aanhouding, thans herhaald door het Openbaar Ministerie een eindelijk adequate aanpak van de zaak opnieuw zal vertragen. En dat is uiterst onwenselijk na het nu al geconstateerde tijdsverloop van 5 jaar in de zaak.

Het EVRM

Zoals gezegd, kan op grond van het geschetste tijdsverloop en de in die periode verrichte, beter gezegd niet verrichte onderzoekshandelingen, reeds nu al geconcludeerd worden tot een ernstige schending door Nederland van de artikelen 3 en 8 en 13 en 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsmede de artikelen 30, 31 en 32 van het mede door Nederland ondertekende Verdrag van Lanzarote (Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, 25 oktober 2007).

Zoals uw hof wellicht bekend, heeft het EHRM in een aantal uitspraken duidelijk aangegeven dat seksueel misbruik van kinderen moet worden gekwalificeerd als een schen-

ding van de artikelen 3 en 8 van het EVRM: het recht om verschoond te blijven van onmenselijke behandeling en marteling en het recht op familie- en privéleven. Ik noem als oriëntatie voor uw hof de volgende drie uitspraken: EHRM 24 september 2004, M.C. tegen Bulgarije (application no. 39272/98), EHRM 20 maart 2012, C.A.S. en C.S. tegen Roemenië (application no. 26692/05) en EHRM 15 augustus 2012, I.G. tegen Moldova (application no. 53519/07).

De artikelen 3 en 8 impliceren aldus het Europese Hof een positieve verplichting van de Staat kinderen te beschermen tegen o.a. seksueel misbruik. Hieronder valt een effectief en voortvarend strafrechtelijk onderzoek, onmiddellijk ingesteld na de eerste aangiften. In de uitspraak C.A.S en C.S. tegen Roemenië zoekt het EHRM in dit verband direct aansluiting bij het UN Verdrag inzake de rechten van het kind.

In de beslissing C.A.S en C.S. tegen Roemenië spreekt het EHRM zijn afkeuring erover uit dat *“the investigation did not start promptly”* (rov 74). En in hetzelfde arrest laat het EHRM weten dat al het voorhanden bewijsmateriaal dient te worden onderzocht en niet slechts een door de autoriteiten gekozen selectie: *“the Court has expressed the opinion that it was for the authorities to explore all the facts and decide on the basis of an assessment of all the surrounding circumstances”* (rov 77). Bij onduidelijkheden of tegenstrijdigheden in de verklaringen van de aangever dient nader onderzoek te worden verricht en dienen alle achterliggende omstandigheden tegen het licht te worden gehouden. In het specifieke geval van C.A.S en C.S. tegen Roemenië spreekt het Hof zijn zorg uit over het feit, dat *“the authorities did not try to weigh up the conflicting evidence.”* (rov 78). En in M.C. tegen Bulgarije had het EHRM al aangegeven, dat *“the presence of two irreconcilable versions of facts obviously called for a context-sensitive assessment of the credibility of the statements made and for verification of all the surrounding circumstance”* (rov 177) en dat de Bulgaarse autoriteiten hadden gefaald in het onderzoeken van al het beschikbare bewijs (rov 178). *“The court considers that, while in practice it may sometimes be difficult to prove lack of consent in the absence of ‘direct’ proof of rape (---) the authorities must nevertheless explore all the facts and decide on the basis of an assessment of all the surrounding circumstances”* (rov 181).

In de meer recente beslissing van 15 augustus 2012, I.G. tegen Moldova, neemt het EHRM een schending van artikel 3 EVRM aan nu de beslissing van de officier van justitie om de beklaagde niet te vervolgen was genomen voordat enkele belangrijke onderzoekshandelingen waren verricht die de feiten hadden kunnen verhelderen.

Ik refereer in dit stadium slechts summier aan deze voor de onderhavige kwestie relevante Europese jurisprudentie. Ik zal daar bij de inhoudelijke behandeling zeker op terug komen. Nu kan echter op grond van genoemde uitspraken al worden geconcludeerd in deze zaak, dat het uitdrukkelijk negeren door het Openbaar Ministerie van de door de aangevers aangeleverde getuigen en andere bewijzen uit Turkije, schending oplevert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor het lange tijdsverloop sedert september 2008 waarin in feite door het Openbaar Ministerie consequent geweigerd is zelf enig relevant onderzoek in de zaak te verrichten. Al het bewijs moest onder zware en moeilijke omstandigheden door aangevers zelf vanuit Turkije worden aangeleverd. Tussentijds werden zij geïntimideerd en zelfs ernstig mishandeld met als enig kenbaar gemaakt doel hun aangiften tegen beklaagde in te trekken. In de verklaringen van O.B. werden inconsistenties geconstateerd, maar geen pogingen werden ondernomen om de

achtergrond hiervan aan een nader onderzoek te onderwerpen. Daarnaast werden vijf in Turkije te horen getuigen al die jaren genegeerd evenals ander uit Turkije afkomstig bewijsmateriaal. Vijf getuigenverklaringen op video en op schrift (Kazmali, M.Y. op video, Hüseyin Celebi in het EK RAPOR, Mehmet Korkmaz op video, Necdet Menzir), werden onvoldoende geacht voor het aannemen van een redelijke verdenking tegen beklaagde. Dit is op zich al ongelooflijk en onacceptabel, maar het vormde in 2011 wel de grondslag van de cirkelredenering, dat zonder een officiële verdenking ex artikel 27 Sv geen strafrechtelijk onderzoek kon worden gestart tegen beklaagde, hetgeen impliceerde dat geen gebruik kon worden gemaakt van wettelijke dwangmiddelen reden waarom de aangeboden getuigen niet rogatoir in Turkije konden worden gehoord danwel andere onderzoekshandelingen in Turkije konden worden verricht.

In het licht van de Europese jurisprudentie is deze cirkelredenering in ieder geval onhoudbaar. Maar ook het recente kennelijk op verzoek van de procureur-generaal bij de Hoge Raad verrichte onderzoek naar de beschikking van de Turkse officier van Justitie van 22 april 2013 maakt duidelijk dat we hier niet alleen te maken hebben met een cirkelredenering maar tevens met een onzins-redenering. Natuurlijk had er gewoon onderzoek kunnen worden verricht naar het door en namens aangevers aangedragen bewijs.

Het verdrag van Lanzarote

Ik noemde daarnaast ook de schending door Nederland in deze zaak van de artikelen 30, 31 en 32 van het mede door Nederland ondertekende Verdrag van Lanzarote (van 25 oktober 2007).

Artikel 30 van het verdrag waarborgt dat de onderzoeken en strafrechtelijke procedures betreffende seksueel kindermisbruik prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd. Onnodig te zeggen, dat deze waarborg tegenover O.B. en M.Y. in extreme mate is geschonden.

Artikel 31c schrijft de lidstaten voor slachtoffers van seksueel kindermisbruik te beschermen tegen intimidatie en vergelding. Geen poging is vanuit Nederland ondernomen iets te doen tegen de op beide slachtoffers in Turkije uitgeoefende dwang. Integendeel, Nederland bleef zijn secretaris-generaal van het Ministerie van Veiligheid en Justitie expliciet steunen, zelfs na de aangifte door M.Y. van ernstige mishandeling bedoeld om hem zijn aangifte tegen deze Nederlandse ambtenaar te doen intrekken.

Artikel 31f schrijft de lidstaten voor te waarborgen dat contact tussen aangevers van seksueel kindermisbruik en de daders wordt voorkomen. Gedurende het gehele opsporingsonderzoek echter bleef de aangeklaagde Secretaris-generaal van het Ministerie van Veiligheid en Justitie gewoon in functie, hetgeen hem in feite de baas maakte van het ingestelde onderzoek naar hemzelf.

Artikel 32 verplicht de lidstaten de vervolging van seksueel kindermisbruik niet afhankelijk te stellen van de aangifte of beschuldiging door het slachtoffer. Een vervolging moet worden voortgezet zelfs in gevallen dat het slachtoffer een beschuldiging intrekt. In casu heeft het Openbaar Ministerie gedurende 5 jaar geweigerd M.Y. aangifte in behandeling te nemen, omdat hij deze niet zelf in Nederland kwam toelichten als gevolg van ernstige intimidatie en bedreigingen. Een dergelijk opstelling strijdt niet slechts met

de Nederlandse wet, die een schriftelijke aangifte middels een gemachtigde uitdrukkelijk mogelijk maakt. Deze opstelling strijdt tevens met dit artikel 32 van het verdrag van Lanzarote en heeft daarmee een onacceptabel uitstel van het onderzoek in de zaak en de vervolging ervan gecreëerd.

Hoe nu verder?

Ieder verder uitstel zal de schending van deze verdragen vergroten, reden waarom ik me tegen aanhouding van de inhoudelijke behandeling van de klacht heb verzet.

Op grond van de geschetste voorgeschiedenis en de duidelijke stellingname van het Europese Hof en de Europese lidstaten in het Verdrag van Lanzarote is er in feite geen ruimte meer voor verdere aanhouding.

Uw toetsing op grond van artikel 12i Sv betreft een volle toetsing van de vervolgingsbeslissing zowel op haalbaarheid als opportuniteit. De vraag van de opportuniteit lijkt me niet moeilijk te beantwoorden. Indien er ook maar de geringste aanwijzing is dat een hoge Nederlandse ambtenaar minderjarige kinderen heeft misbruikt, verkracht en geïntimideerd, dan is het van groot maatschappelijk belang dat dit tot de bodem wordt uitgezocht. Wat betreft het criterium van de haalbaarheid betreft uw toetsing niet meer dan de vraag of er sprake is van een *‘redelijk vermoeden op grond van feiten en omstandigheden’* dat de heer Demmink zich schuldig heeft gemaakt aan de verweten feiten. Zes getuigen/aangevers in Turkije hebben afzonderlijk van elkaar hun verklaringen schriftelijk laten optekenen en/of openlijk op video afgelegd. (Kazmali schriftelijk, op video en tegenover de Nederlandse Rijksrecherche, M.Y. op video, Hüseyin Celebi in het EK RAPOR en in een brief aan de TCEAS, Mehmet Korkmaz op video, Necdet Menzir in een interview, O.B. op video en tegenover de Nederlandse politie, Yasin tegenover Kazmali).

De recente beslissing van 22 april 2013 tot niet vervolging wegens verjaring in Turkije van het Parket van de hoofdofficier van Justitie te Istanbul schrijft letterlijk: *“Uit de in- en uitreisgegevens uit het onderzoeksdossier is gebleken dat de verdachte Joris (Demmink) op 20/07/1996 Turkije is ingereisd, (en) dat volgens de verklaringen van de getuige en klager de pleegdatum juli 1996 is.”* Dit is moeilijk mis te verstaan. Staat het vertrouwensbeginsel niet hoog in het vaandel van de internationale samenwerking, ook met Turkije? Betekent dat niet dat u als rechter moet uitgaan van de juistheid van wat hier staat vermeld? Is dit daarmee niet het sluitende bewijs voor het feit dat Demminks alibi dat hij in de periode 1987 tot heden niet in Turkije is geweest, aan alle kanten rammelt? Voor u ligt daarmee op grond van artikel 12 Sv al het materiaal gereed om positief te beslissen op het verzoek van de twee Turkse slachtoffers om een strafrechtelijk onderzoek tegen de heer Demmink te starten onder leiding van een onafhankelijk rechter-commissaris. Anders beslissen komt zoals ik hiervoor heb geprobeerd duidelijk te maken, rechtstreeks in strijd met de internationale verdragen welke Nederland heeft ondertekend.

Natuurlijk moet er een gedegen onderzoek komen naar de getuigen en bewijsstukken uit Turkije. Wij smeken daar al meer dan 6 jaar om. Cliënten willen niets liever. Maar dit

onderzoek kan niet meer worden overgelaten aan een Openbaar Ministerie dat het tot nu toe zo verschrikkelijk heeft laten afweten.

Bevreemdtd het u dat het handelen van het Nederlandse Openbaar Ministerie tot nu toe groot wantrouwen bij de slachtoffers heeft gewekt? Wat is de gedachte achter de nu plotseling opgedoken wens om de beslissing van de Turkse officier van justitie Selim Berna Altay, die door het Ministerie van Justitie als authentiek wordt aangemerkt, dat wil zeggen afkomstig van het Parket te Istanbul, nader te onderzoeken? Kennelijk blijkt een strafrechtelijk onderzoek in Turkije in deze zaak plotseling wel uitvoerbaar? Is het de bedoeling tijd te winnen om het aan de beslissing van Altay ten grondslag liggende bewijsmateriaal, te neutraliseren?

Ik acht het aangrijpen van een kennelijk eerst recent aangevangen onderzoek in Turkije naar de inreis-data van Demmink voor het opnieuw uitstellen van de beslissing tot strafrechtelijke vervolging, misplaatst. Het Openbaar Ministerie heeft meer dan 6 jaar gehad, vanaf de aangifte in april 2007 op basis van het Turkse EK RAPOR, om dergelijk onderzoek te verrichten. Die kans is niet opgepakt –zoals gezegd in strijd met internationale afspraken - ook niet toen de getuigenverklaringen van de jongens M.Y., O.B. en Yasin, de journalist Kazmali, de politieambtenaar Korkmaz, de politiechef Menzir, de veiligheidsfunctionaris Celebi binnen stroomden. Al dit bewijs is genegeerd, terzijde geschoven en waar mogelijk geridiculiseerd.

Het handelen van het Openbaar Ministerie tot op heden heeft groot wantrouwen gewekt bij aangevers. Voor wiens belangen zet het Openbaar Ministerie zich in deze zaak eigenlijk in, voor die van de slachtoffers van grensoverschrijdend kindermisbruik of voor diegenen die hiervan worden beschuldigd? Cliënten kunnen de ‘onderzoeken’ in deze zaak tot op heden slechts zien als een cover-up actie, die in ieder geval een al veel te lang uitstel heeft bewerkstelligd. Ik hoop dat het u cliënten niet kwalijk neemt dat zij het nu opnieuw opgestarte onderzoek in dit licht bezien.

Waarom wordt dit onderzoek verricht door het Bossche parket, terwijl de zaak conform de wettelijke regeling bij het hof te Den Haag was aangebracht en nota bene het hof Den Bosch zichzelf heeft verschoond omdat er nog procedures aanhangig zijn in de zaak Baybasin bij dit hof en tegen eerdere arresten van dit hof? Waarom is het nu juist het Ressortsparket, vestiging 's Hertogenbosch die deze zaak in Den Haag en Arnhem moet behandelen? Is het niet juist de huidige hoofofficier van justitie van het arrondissement Den Bosch tegen wie in de zaak Baybasin een aangifte loopt wegens een eerdere meeneed over de samenwerking met de Turkse autoriteiten in dezelfde periode?

Mijn verzoek aan uw hof is op zo kort mogelijke termijn over te gaan tot de inhoudelijke behandeling van de zaak en positief te beslissen op het verzoek om vervolging. De feiten en omstandigheden op grond waarvan tot een redelijke verdenking kan worden geconcludeerd zijn overvloedig. Het gegeven alibi rammelt aan alle kanten en is in de afgelopen zes jaar aantoonbaar onvoldoende onderzocht. Dit gerommel in de marge behoort nu te eindigen. En dat kan alleen maar door op de kortst mogelijke termijn een gedegen strafrechtelijk gerechtelijk onderzoek te starten door een onafhankelijk politieteam onder leiding van – en dat is het belangrijkste – een onafhankelijke rechter-commissaris, die voldoende sterk in zijn of haar schoenen staat om de in deze zaak kennelijk spelende tegenkrachten te weerstaan.

Er kan dan eindelijk worden begonnen met een strafrechtelijk gerechtelijk vooronderzoek een rechtstaat waardig. Zo niet, dan is mijn verzoek aan uw hof vanuit uw bevoegdheid als raadkamer (op grond van artikel 23 lid 2 Sv) bevel te geven tot het met de grootste spoed opvragen van een kopie van alle strafdossiers in Turkije gerelateerd aan beklaagde inclusief het volledige, maar dan ook het volledige dossier zoals dit ten grondslag ligt aan de beslissing van 22 april jl. van de Turkse officier van justitie te Istanbul. Het Europees Verdrag aangaande de rechtshulp in strafzaken verplicht Turkije aan een dergelijk verzoek vanuit Nederland gevolg te geven. Maar dat niet alleen. Ook het Verdrag van Lanzarote (waarbij ook Turkije aangesloten is) schrijft in artikel 38 de lidstaten voor in het onderzoek naar seksueel misbruik van minderjarigen in zo ruim mogelijke mate met elkaar samen te werken. Voor zover geen andere verdragen als basis voor juridische rechtshulp over en weer zouden kunnen dienen –quod non in casu – kan hiertoe zo nodig als basis het Verdrag van Lanzarote worden ingeroepen. Ook het Verdrag van Lanzarote leidt tot de verplichting van Turkije om op verzoek van Nederland alle strafrechtelijke dossiers betreffende beklaagde (in kopie) ter beschikking te stellen, zeker nu in Turkije niet meer kan worden vervolgd wegens verjaring van de vergrijpen. In dat verband zou uw hof zelfs ook kunnen denken aan het benoemen van een raadsheer-commissaris die per onmiddellijk de leiding kan nemen in een onderzoek waarin het vanuit Turkije geleverde bewijsmateriaal onafhankelijk en gedegen kan worden onderzocht.